

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-87-2>

УДК 330.341:338.12(477)

РЕКОНФІГУРАЦІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ В УМОВАХ ІНДУСТРІЇ 4.0: ВІД ГЛОБАЛЬНОЇ УНІФІКАЦІЇ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ СТІЙКОСТІ

RECONFIGURING UKRAINE'S SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN THE ERA OF INDUSTRY 4.0: FROM GLOBAL UNIFICATION TO NATIONAL RESILIENCE

Гусєв Артем Олександрович

аспірант,

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5855-831X>

Husiev Artem

Odesa I.I. Mechnikov National University

У статті обґрунтовано необхідність реконфігурації стратегії сталого розвитку України в умовах глобальної гео економічної регіоналізації. Доведено, що класична модель, орієнтована на фінансові індикатори, є нежиттєздатною через ігнорування системних викликів, зокрема демографічної депопуляції, надмірної фінансіалізації та фрагментації виробничих ланцюгів. Запропоновано перехід до концепції національної стійкості, що базується на пріоритеті реального сектору та впровадженні Hard-Tech інновацій. У межах дослідження розроблено адаптивну дорожню карту сталого розвитку України. Запропонована суверенна модель ESG-розвитку забезпечує узгодження євроінтеграційних вимог із захистом внутрішніх активів, трансформуючи Україну з об'єкта глобального впливу на суб'єкт власної економічної стратегії.

Ключові слова: сталий розвиток, Індустрія 4.0, національна стійкість, соціально-економічна стабільність, глобальна регіоналізація, френд-шоринг, реіндустріалізація, Hard Tech-інновації.

The article provides a strategic framework for reconfiguring Ukraine's sustainable development in the context of global geoeconomic regionalization. It is argued that the classic paradigm, formed during the era of global liberalization, has exhausted its potential. The current model, emphasizing nominal financial indicators and service-oriented digitization, is unsustainable due to its failure to address systemic risks, such as demographic depopulation, the fragility of global supply chains, and vulnerability to external shocks. The study proposes a transition to a new concept of national resilience, shifting focus from compliance with supranational ratings to strengthening manufacturing sovereignty. The central pillar is the prioritization of the real sector through Hard-Tech innovations. The research redefines Industry 4.0, emphasizing that digital transformation must serve as an auxiliary tool for radical debureaucratization and the removal of unproductive intermediary layers, rather than acting as a self-contained virtualization mechanism. To ensure long-term stability, the author develops an adaptive roadmap based on the strategy of "selective openness." This includes: reindustrialization and localization of critical production; integration into European industrial networks on the basis of technological parity; diversification of geopolitical risks through new trade corridors with the Global South; and implementation of a sovereign ESG model that harmonizes European integration requirements with the protection of national interests, including digital security based on blockchain technologies. This approach transforms Ukraine from a passive recipient of global influences into an active subject of its own economic policy. The implementation of this model fosters a robust material foundation, which is the only reliable guarantee of sustainable development in an era of global volatility. Post-war macroeconomic stability must be achieved through the development of productive industrial assets and the strategic management of domestic capabilities.

Keywords: sustainable development, Industry 4.0, national resilience, socio-economic stability, global regionalization, friend-shoring, reindustrialization, hard tech innovations.

Постановка проблеми. Сучасна архітектура світового господарства в умовах глобальної регіоналізації та деформації тради-

ційних ланцюгів постачання виявила глибоку системну крихкість попередньої макроекономічної парадигми. Головна наукова супереч-

ність полягає в розриві між віртуальною капіталізацією сервісних секторів та реальною спроможністю економічних систем забезпечувати відтворення критичних ресурсів. Саме це зумовлює об'єктивну потребу в докорінній реконфігурації критеріїв сталого розвитку з акцентом на матеріальне наповнення економічних показників.

Для України зазначена проблема загострюється перманентними структурними розривами. Макроекономічний курс, орієнтований на номінальні фінансові індикатори за умов глибокої деіндустріалізації, сформував «бульбашкову» модель: фіктивне зростання ВВП приховує реальний товарний дефіцит, інфляційні ризики та критичну імпортозалежність, що прямо загрожує соціально-економічній стабільності та національній стійкості держави.

Потенціал Індустрії 4.0 в країні наразі залишається фрагментарним і зміщеним у бік імітаційної діджиталізації, яка не вирішує завдання реіндустріалізації та не створює базису для Hard Tech-інновацій. Додатковим дестабілізуючим чинником є ризик макроекономічної монозалежності під час реалізації політики френд-шорингу за умови її зведення до пасивного адаптування під один зовнішній регуляторний економічний блок замість диверсифікації зовнішньоекономічного контуру.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретико-методологічне підґрунтя дослідження макроекономічної стабільності в умовах технологічних трансформацій спирається на еволюцію економічної думки – від класичних теорій А. Сміта та Ж.-Б. Сея до інституційних підходів. Проте, сучасні виклики вимагають переосмислення ролі держави та структури економіки, що реалізується через критику домінуючої неоліберальної моделі.

У цьому контексті Д. Родрік обґрунтовує появу «нової економіки» промислової політики, де держава виступає ключовим архітектором економічних змін [1]. Цю думку розвиває М. Маццукато, наголошуючи на важливості «місійно-орієнтованої політики», яка спрямована не на пасивне виправлення ринкових провалів, а на активне формування ринків для подолання глобальних викликів [2]. Фундаментальність реіндустріалізації як довгострокового чинника прогресу, що був певний час недооцінений, підтверджується у дослідженнях Е. Райнерта [3].

Одночасно з цим, Дж. Стігліц вказує на те, що першопричини зростання нерівності вимагають глибокої інституційної корекції моделей

розвитку [4]. Така необхідність стає особливо гострою на фоні ризиків геоекономічної фрагментації, про що попереджають аналітики МВФ, а також з урахуванням крихкості міжнародних економічних інститутів, стан яких критично оцінює А. Туз [5; 6].

Українська наукова думка інтегрує ці глобальні тренди у національний дискурс, шукаючи шляхи забезпечення стійкості в умовах зовнішніх шоків. Так, А. А. Гриценко та В. Подлесна розглядають суперечність між глобалізацією та локалізацією як структуроутворюючий фактор циклічного розвитку [7]. Зі свого боку, В. Г. Панченко, О. В. Птащенко, Н. В. Резнікова та В. С. Карп обґрунтовують перехід до нової індустріальної політики, яка базується не на секторальному підході, а на вирішенні системних інституційних викликів [8]. Питання практичного впровадження цієї політики досліджують І. Ю. Єгоров, О. М. Бойко, Ю. В. Кіндзерський та І. В. Дульська [9], аналізуючи потенціал індустріальних та технологічних парків як інструментів модернізації України. Узагальнюючи ці підходи, М. І. Зверяков підкреслює, що лише керована модель прискореного розвитку на неоіндустріальній основі здатна забезпечити макроекономічну стабільність та конкурентоспроможність національної економіки у довгостроковій перспективі [10].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри значний теоретичний доробок, низка концептуальних питань щодо забезпечення сталого розвитку в умовах глобальної регіоналізації залишається недостатньо висвітленою. Зокрема, потребує детального обґрунтування механізм переходу до моделі реіндустріалізації, що базується на впровадженні Hard-Tech інновацій як ключового чинника подолання технологічного відставання та зміцнення національної економічної резильєнтності.

Водночас у науковій дискусії залишається нерозв'язаною проблема формування адаптивної моделі післявоєнного відновлення України, яка інтегруватиме завдання національної стійкості в новітніх умовах фрагментації світу, відмовляючись від стандартних імперативів глобальної уніфікації. Наразі бракує теоретико-методологічних розробок, що пояснюють, яким чином національна економіка може реалізувати стратегію «вибіркової відкритості», поєднуючи розвиток власних оборонних та цивільних Hard-Tech кластерів із ефективною державною координацією, спрямованою на зміцнення виробничого суверені-

тету, а не на шаблонне слідування стандартним рекомендаціям міжнародних фінансових інституцій.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є теоретичне обґрунтування та розробка стратегічних засад реіндустріалізації національної економіки на основі Hard-Tech інновацій як ключового інструменту забезпечення економічного суверенітету та стійкості України в умовах фрагментації світового ринку.

Для досягнення поставленої мети передбачається вирішення таких завдань:

- провести критичну деконструкцію класичної парадигми сталого розвитку у контексті неспроможності її інструментів реагувати на глобальну регіоналізацію та системні ризики національних економік ;

- визначити роль реального сектору та реіндустріалізації як ключових чинників соціально-економічної стабільності в умовах післявоєнного відновлення України;

- здійснити переосмислення сутності Індустрії 4.0 через обґрунтування пріоритетності Hard-Tech інновацій як матеріального базису економічного суверенітету, на противагу домінуючому фокусу на Soft-Tech;

- розробити адаптивну дорожню карту сталого розвитку України, що враховує сучасні гео економічні тренди (френд-шоринг, фрагментацію ланцюгів доданої вартості) та орієнтована на зміцнення національної стійкості замість шаблонного дотримання моделей глобальної уніфікації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Парадигма сталого розвитку, закріплена у 17 цілях ООН до 2030 року, тривалий час розглядалася як універсальний інструмент глобального прогресу. Вона базувалася на балансі трьох ключових компонентів: економічного зростання, соціальної інклюзії та екологічної відповідальності. У цьому контексті світ розглядався як єдиний простір, де глобальна співпраця, відкриті ринки та вільний рух капіталу автоматично забезпечували зменшення бідності, розвиток інфраструктури та кліматичну нейтральність. Первісна концепція передбачала поступову конвергенцію економік, де розвинені держави передають технології, а країни, що розвиваються, отримують інвестиції для вирівнювання рівня життя [11].

Однак, класична інтерпретація сталого розвитку виявилася вразливою перед новітніми викликами 2020-х рр. Сучасний етап розвитку світової економіки вимагає перегляду засад-

ничих принципів сталого розвитку, оскільки їх практичне впровадження виявило суттєві системні вади, що виникли внаслідок невідповідності теорії поточним глобальним реаліям:

- занепад універсалізму (ухвалена у 2015 році модель сталого розвитку базувалася на панівних на той момент доктринах Вашингтонського та Давоського консенсусів, що просували ідею постіндустріального суспільства як єдину обов'язкову траєкторію. Проте, глобальні потрясіння 2020-х років довели нежиттєздатність цієї уніфікації, яка не враховує специфіку національних інтересів в умовах нової архітектури світового порядку);

- ігнорування демографічних засад (концепція не враховує демографічні шоки, зокрема депопуляцію більшості країн світу та наслідки неконтрольованої міграції. Сучасні виклики вимагають зміщення акценту на державні стратегії відтворення власного людського капіталу як обов'язкову передумову технологічного оновлення на якісно новий рівень) [12, с. 122];

- пріоритет фінансiалiзацiї над реальним сектором (чинні підходи закріпили домінування фінансових інституцій над промисловістю. Соціальні та екологічні стандарти, зокрема, використовуються як інструменти тиску розвинених країн, які консервують сировинну спеціалізацію країн, що розвиваються, та обмежують їхню реіндустріалізацію надмірними регуляторними бар'єрами);

- інституційна імітація (впровадження стандартів сталого розвитку зводиться до формального звітування, що маскує фізичну деградацію виробничих потужностей. Такий підхід підмінює реальні завдання розвитку наднаціональними рейтингами, що критично послаблює макроекономічну стійкість та підвищує вразливість до дефіциту товарів під час економічних криз) [13].

Трансформація світової системи від загальносвітової глобальної лібералізації до фрагментації світу вимагає кардинальної зміни принципів організації виробництва. Якщо попередня доба глобалізації була підпорядкована логіці мінімізації витрат через модель «Just-in-Time» (поставки «точно в строк»), то сьогоднішня вразливість до геополітичних шоків робить такий підхід критично небезпечним. Розриви в ланцюгах постачання, здатні паралізувати цілі галузі, спонукають до переходу на стратегію «Just-in-Case» («на всяк випадок»), що трансформує макроекономічну стабільність як створення стратегічної глибини національної економіки.

Сутність цієї моделі в контексті нового розуміння стабільності і сталого розвитку полягає в реалізації таких завдань:

– формування технологічного суверенітету (в умовах обмеженого доступу до глобальних технологій, здатність країни підтримувати замкнений цикл виробництва у критичних галузях стає визначальною перевагою. Розвиток реального сектору в цьому аспекті виступає захисним механізмом, що нівелює ризики «імпортованої стагнації», коли відсутність окремих компонентів призводить до зупинки економічного прогресу);

– рещоринг та френд-шоринг як інструменти стабілізації (повернення виробничих потужностей на власну територію (рещоринг) або їх локалізація в межах дружніх економічних блоків (френд-шоринг) стають необхідною відповіддю на спроби зовнішнього економічного та політичного тиску. Внутрішньоблокова консолідація виробництва дозволяє нейтралізувати важелі впливу конкуруючих центрів сили. Як зазначає Р. Форухар, відновлення внутрішньої промислової бази сьогодні є єдиним дієвим шляхом до забезпечення довгострокової макроекономічної стабільності в епоху постглобалізації) [14, с. 24-27].

Отже, сучасний сталий розвиток на макрорівні визначається не ефективністю складської логістики, а наявністю власної виробничої бази, здатної до автономного функціонування в умовах глобальної турбулентності.

Тривалий час глобальний дискурс навколо Індустрії 4.0 був сфокусований переважно на впровадженні «м'яких» технологій (Soft-Tech). Ця стратегія, зосереджена на діджиталізації бізнес-процесів, розвитку сервісних платформ та розширенні спектру віртуальних послуг, вичерпала свій потенціал як інструмент забезпечення довгострокової економічної стійкості. У новітніх умовах фрагментації світу та зростання геополітичних ризиків подібна модель виявилася недостатньою, оскільки вона не формує міцного матеріального фундаменту, здатного забезпечити випуск продукції в умовах обмеженого доступу до зовнішніх ринків.

Сучасна еволюція Індустрії 4.0 вимагає зміщення фокусу на «жорсткі» технології (Hard-Tech), де цифрові інструменти стають лише допоміжним механізмом для управління складними матеріальними активами. Перехід до парадигми Hard-Tech означає інтелектуалізацію фізичного виробництва, що базується на розвитку ключових секторів:

– роботизовані комплекси (автоматизація виробничих ліній, що забезпечує стабільність випуску продукції незалежно від зовнішніх кон'юнктурних коливань);

– інтегровані виробничі ланцюги (перехід до розробки систем, у яких програмне забезпечення нерозривно пов'язане з виготовленням матеріальних складових: інженерних платформ, високотехнологічних засобів виробництва тощо);

– матеріалознавство та спеціальні технології (розробка інноваційних композитів та сплавів, що стають основою промислової інфраструктури, здатної функціонувати навіть за умов порушення глобальних ланцюгів постачання).

Особливою умовою успішного переходу до Hard-Tech парадигми є зміна фундаментальної ролі цифрових технологій. Діджиталізація не повинна бути самоціллю і має трансформуватися у допоміжний, суто сервісний додаток до реального виробництва. У новій концепції головним завданням цифровізації стає не віртуалізація економічних процесів, а їх радикальна дебюрократизація та оптимізація.

Впровадження цифрових рішень має бути спрямоване на усунення надмірних посередницьких ланок, які штучно здорожують виробничий цикл і створюють адміністративні бар'єри для реального сектору. Використання інструментів автоматизації дозволяє замінити складні дозвільні та контрольні процедури прозорими алгоритмами, що суттєво прискорює рух ресурсів від розробки до готового продукту та мінімізує трансакційні витрати.

Отже, цифровізація, підпорядкована завданням Hard-Tech, сприяє усуненню інституційного тертя, перетворюючи державне регулювання на ефективну екосистему підтримки виробництва, а не на перешкоду для промислового сталого розвитку.

В умовах глобальної фрагментації та перманентних зовнішніх шоків Україна потребує переходу від моделі залежного економічного зростання до стратегії формування власного виробничого суверенітету. Адаптивна дорожня карта сталого розвитку України ґрунтується на наступних стратегічних пріоритетах:

1) реіндустріалізація та локалізація виробництва з акцентуванням на Hard-Tech (ключовим вектором має стати розбудова замкнених виробничих циклів у критичних галузях економіки. Пріоритет «глибоким технологіям» дозволить перетворити промисло-

вість на інструмент зниження ризиків імпортованої стагнації, забезпечуючи внутрішню стійкість навіть за обмеженого доступу до глобальних ринків);

2) цифровізація як інструмент дезінтермедіації (цифрова трансформація має вийти за межі сервісних ІТ-платформ і стати інструментом дебюрократизації економіки. Головною стратегічною метою має стати усунення непродуктивних посередницьких ланок, які штучно здорожують виробничий цикл. Використання алгоритмічних рішень повинно замінити складні дозвільні процедури, створюючи прозоре середовище для прямої взаємодії між державою та реальним сектором. При цьому акцентування на Hard-Tech парадигмі в умовах цифровізації замість тотальної автоматизації стимулюватиме створення нових робочих місць безпосередньо у продуктивному реальному секторі. Такий підхід забезпечує справжню соціальну інклюзивність, яка, на відміну від поширеного вузького її тлумачення як соціокультурної репрезентації, передбачатиме фундаментальну технологічну та економічну залученість усіх учасників виробничого процесу до створення реальної доданої вартості);

3) інтеграція у європейський френдшоринг на засадах суб'єктності (участь України в загальноєвропейських промислових мережах повинна базуватися не на пасивному відкритті внутрішнього ринку для іноземних ТНК, а на активній ролі України як повноцінного технологічного партнера. Це передбачає інтеграцію українських виробничих потужностей у ланцюги створення доданої вартості на умовах паритетного технологічного обміну та спільної безпеки);

4) геоекономічна диверсифікація (мінімізація монозалежності від окремих економічних блоків вимагає розвитку альтернативних торговельних напрямів. Використання експортного потенціалу портів Одещини дозволяє Україні вибудувати ефективні логістичні коридори з країнами Глобального Півдня, що сприяє урівноваженню зовнішньоекономічних зв'язків та зменшенню вразливості до геополітичних маніпуляцій) [15, с. 116-117];

5) суверенна модель ESG-розвитку (запровадження власної інтерпретації стандартів ESG, яка передбачатиме гармонійне поєднання формальних вимог євроінтеграції з національними інтересами). Такий підхід включає:

– екологічний суверенітет (просування власних стандартів сталого природокористу-

вання замість впровадження наднаціональних вуглецевих податків);

– соціальний захист (підтримка вразливих верств населення відповідно до національних викликів, а не імпортування моделей, адаптованих виключно під середовище лідерів глобальних технологічних хабів);

– цифровий суверенітет (впровадження блокчейн-технологій для забезпечення безпеки даних та внутрішньої прозорості, що захищає національні активи від зовнішнього корпоративного контролю).

Реалізація такої дорожньої карти дозволить Україні трансформуватися з пасивного об'єкта глобальних інституційних впливів на суб'єкт власної економічної стратегії, де сталий розвиток є продуктом реальної виробничої потужності та захисту національного суверенітету.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє констатувати, що класична парадигма сталого розвитку, сформована в епоху глобальної лібералізації, вичерпала свій потенціал. В умовах геоекономічної фрагментації сталий розвиток потребує докорінної реконфігурації та переходу до багатовимірної моделі, яка базується на таких взаємопов'язаних засадах:

1) національна стійкість як ключовий індикатор – сталий розвиток трансформується у спроможність держави автономно забезпечувати критичні потреби. Це вимагає відмови від формальних наднаціональних рейтингів на користь зміцнення виробничого суверенітету та забезпечення макроекономічної стабільності через розвиток реального сектору, а не лише через фінансові індикатори;

2) Hard-Tech інновації як інструмент реіндустріалізації – Індустрія 4.0 має бути переосмислена через перехід від Soft-Tech як сервісної імітації до Hard-Tech інновацій. Інтелектуалізація фізичного виробництва, що базується на роботизації та створенні інтегрованих матеріальних систем, стає запорукою економічної резильєнтності, де цифровізація виконує лише допоміжну роль у дебюрократизації та оптимізації виробничих процесів;

3) стратегічна суб'єктність у глобальному розумінні – адаптивна модель розвитку України передбачає стратегію «вибіркової відкритості». Інтеграція євроінтеграційних вимог із національними інтересами (зокрема, через розбудову власної суверенної моделі ESG, логістичні коридори з Глобальним Півднем та

паритетне технологічне партнерство) перетворює державу з пасивного об'єкта впливу на активного суб'єкта світових економічних процесів.

Реалізація цієї моделі забезпечує формування стійкого виробничого фундаменту, що є єдиною реальною гарантією сталого розвитку країни в епоху глобальної турбулентності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Juhász R., Lane N., Rodrik D. (2024), *The New Economics of Industrial Policy*, Annual Review of Economics, San Mateo, USA.
2. Mazzucato M. (2025), "Mission-oriented policy: from fixing markets to shaping markets and debunking myths about the state", *Cambridge Journal of Regions Economy and Society*, Vol. 18 (3), pp. 671-677.
3. Reinert, E.S. (2020), "Industrial policy: A long-term perspective and overview of theoretical arguments". *UCL Institute for Innovation and Public Purpose, Working Paper Series*, available at: <https://www.ucl.ac.uk/bartlett/public-purpose/wp2020-04> (Accessed 30 May 2026).
4. Stiglitz, J. E. (2025), *The Origins of Inequality*, Oxford University Press, Oxford, UK.
5. IMF (2023), "Goeconomic Fragmentation and the Future of Multilateralism", International Monetary Fund Policy Paper, available at: <https://www.imf.org/-/media/files/publications/sdn/2023/english/sdnea2023001.pdf> (Accessed 31 May 2026).
6. Tooze, A. (2025), *The Future of International Economic Institutions Is Up for Grabs*, Financial Times, London, UK.
7. Єгоров І.Ю., Бойко О.М., Кіндзерський Ю.В., Дульська І.В. *Підтримка розвитку індустріальних та технологічних парків в Україні: монографія*. НАН України, Державна установа «Інститут економіки та прогнозування Національної академії наук України». Київ. 2026. 120 с.
8. Grytsenko A., Podliesna V. (2025), "Contradictions between globalization and localization as a structuring factor of cyclicity in societal and economic development", *Economy and Sociology*, Vol. 1/2025, available at: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/60-70_17.pdf (Accessed 31 May 2026).
9. Панченко В.Г., Птащенко О.В., Резнікова Н.В., Карп В.С. Багатомірність проблем соціально-економічного розвитку в умовах глобальних викликів: інституційні рамки політики модернізації. *Економічний простір*. 2025. № 199. С. 86-98.
10. Зверяков М.І. Створення керованої моделі прискореного розвитку на неоіндустріальній основі. *Економіка України*. 2025. № 12 (769). С. 3-19.
11. United Nations (2015), "A/RES/70/1. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development", *General Assembly. Seventieth session. Agenda items 15 and 116*. 35 p., available at: <https://docs.un.org/en/A/RES/70/1> (Accessed 3 June 2026).
12. Гусев А.О. Концепція макроекономічної стабільності в умовах новітньої світової кон'юнктури. *Теорія, методологія і практика організації фінансових відносин в умовах глобальної турбулентності: актуальна проблематика і шляхи її вирішення: мат. ІХ міжн. наук.-практ. конф., м. Одеса, 31 жовтня 2025 р. Одеса, 2025. С. 120-123.*
13. Гусев А.О. Методологічні засади вимірювання макроекономічної стабільності в умовах глобальної регіоналізації. *Ефективна економіка*. 2026. № 4. URL: <https://www.nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/10152/10299> (дата звернення: 03.06.2026).
14. Foroohar, R. (2022), "Homecoming: The Path to Propelling a Whole New Era of Domestic Manufacturing", *Crown*, available at: <https://www.penguinrandomhouse.com/books/623145/homecoming-by-rana-foroohar/> (Accessed 5 June 2026).
15. Гусев А.О. Реальний сектор як базис макроекономічної стабільності в умовах світової фрагментації. Обліково-аналітичне забезпечення інноваційної трансформації економіки України (в умовах воєнного стану та у поствоєнний період): мат. ХІХ Всеукр. наук.-практ. конф., м. Одеса, 28-29 листопада 2025 р. Одеса, 2025. С. 115-117.

REFERENCES:

1. Juhász R., Lane N., Rodrik D. (2024), *The New Economics of Industrial Policy*, Annual Review of Economics, San Mateo, USA.
2. Mazzucato M. (2025), "Mission-oriented policy: from fixing markets to shaping markets and debunking myths about the state", *Cambridge Journal of Regions Economy and Society*, Vol. 18 (3), pp. 671-677.

3. Reinert, E.S. (2020), "Industrial policy: A long-term perspective and overview of theoretical arguments". *UCL Institute for Innovation and Public Purpose, Working Paper Series*, available at: <https://www.ucl.ac.uk/bartlett/public-purpose/wp2020-04> (Accessed 30 May 2026).
4. Stiglitz, J. E. (2025), *The Origins of Inequality*, Oxford University Press, Oxford, UK.
5. IMF (2023), "Goeconomic Fragmentation and the Future of Multilateralism", International Monetary Fund Policy Paper, available at: <https://www.imf.org/-/media/files/publications/sdn/2023/english/sdnea2023001.pdf> (Accessed 31 May 2026).
6. Tooze, A. (2025), *The Future of International Economic Institutions Is Up for Grabs*, Financial Times, London, UK.
7. Yehorov I.Iu., Boiko O.M., Kindzerskyi Yu.V., Dul'ska I.V. *Pidtrymka rozvytku industrialnykh ta tekhnolohichnykh parkiv v Ukraini: monohrafiia* [Supporting the development of industrial and technological parks in Ukraine]. Kyiv. Derzhavna ustanova «Instytut ekonomiky ta prohnozuvannia Natsionalnoi akademii nauk Ukrainy», 120 p. (in Ukrainian).
8. Grytsenko A., Podliesna V. (2025), "Contradictions between globalization and localization as a structuring factor of cyclicity in societal and economic development", *Economy and Sociology*, Vol. 1/2025, available at: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/60-70_17.pdf (Accessed 31 May 2026).
9. Panchenko V.H., Ptashchenko O.V., Reznikova N.V., Karp V.S. (2025), "Multidimensionality of problems of socio-economic development in the context of global challenges: institutional framework of modernization policy", *Ekonomichnyi prostir*, vol. 199, pp. 86-98.
10. Zvieriakov, M.I. (2025), "Creating a Controlled Model of Accelerated Development on a Neo-Industrial Basis", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 12 (769), pp. 3-19.
11. United Nations (2015), "A/RES/70/1. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development", *General Assembly. Seventieth session. Agenda items 15 and 116*. 35 p., available at: <https://docs.un.org/en/A/RES/70/1> (Accessed 3 June 2026).
12. Husiev, A.O. (2025), "The Concept of Macroeconomic Stability under Current Global Economic Conditions", *Teoriia, metodolohiia i praktyka orhanizatsii finansovykh vidnosyn v umovakh hlobalnoi turbulentnosti: aktualna problematyka i shliakhy yii vyrishennia* [Theory, Methodology, and Practice of Organizing Financial Relations under Global Turbulence: Current Issues and Ways to Address them], Odesa I.I. Mechnikov National University, Odesa, Ukraine, pp. 120-123.
13. Husiev A.O. (2026), "Methodological framework for assessing macroeconomic stability under global regionalization trends", vol. 4, available at: <https://www.nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/10152/10299> (Accessed 3 June 2026).
14. Foroohar, R. (2022), "Homecoming: The Path to Propelling a Whole New Era of Domestic Manufacturing", *Crown*, available at: <https://www.penguinrandomhouse.com/books/623145/homecoming-by-rana-foroohar/> (Accessed 5 June 2026).
15. Husiev A.O. (2025), "The Real Sector as the Basis of Macroeconomic Stability in Conditions of Global Fragmentation", *Oblikovo-analitychne zabezpechennia innovatsiinoi transformatsii ekonomiky Ukrainy (v umovakh voiennoho stanu ta u postvoiennyi period)* [Accounting and Analytical Support for the Innovative Transformation of the Ukrainian Economy (under Martial Law and in the Post-war Period)], Odesa Polytechnic National University, Odesa, Ukraine, pp. 115-117.

Дата надходження статті: 17.06.2026

Дата прийняття статті: 08.07.2026

Дата публікації статті: 10.07.2026